

Λίνα Λυχναρά

ΤΟ
ΠΑΙΔΙ ΜΕ
ΤΑ ΔΥΟ
ΠΡΟΣΩΠΑ

Συλλογή
περιστέρια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ΛΙΝΑ ΛΥΧΝΑΡΑ

*Το παιδί
με τα δύο πρόσωπα*

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Συλλογή Περιστέρια – 162

Λίνα Λυχναρά, *Το παιδί με τα δύο πρόσωπα*

Εικονογράφηση εξωφύλλου: Ρένια Μεταλληνού

Σχεδιασμός εξωφύλλου σειράς: polka dot design

Διορθώσεις: Αντωνία Γουναροπούλου

Σελιδοποίηση: «ΦΑΣΜΑ» Αφοι Καπένη Κ. & Α. Ο.Ε.

Φιλμ-μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright® για την εικονογράφηση του εξωφύλλου Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ
(Εκδόσεις Πατάκη), 2014

Copyright® Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Λίνα Λυχναρά, 2014

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Σεπτέμβριος 2014

KET 9237 ΚΕΠ 519/14

ISBN 978-960-16-5897-1

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΙΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

«Ναι, όταν ξεκινώ να γράφω ένα αστυνομικό μυθιστόρημα ξέρω, από την πρώτη γραμμή, ποιος είναι ο ένοχος. Ξέρω ποιος και γιατί έκανε την εγκληματική πράξη που θα είναι το θέμα του βιβλίου».

Τα παιδιά παρακολουθούσαν με ενδιαφέρον τη συγγραφέα να απαντάει στις ερωτήσεις του νεαρού της ακροατηρίου – μέσα στο βιβλιοπωλείο είχε διαμορφωθεί ειδικά γι’ αυτή την εκδήλωση ένας χώρος που σήμερα φιλοξενούσε τις δύο πρώτες τάξεις του 15ου Γυμνασίου.

«Στη φωτογραφία που έχει βάλει στο βιβλίο είναι πιο όμορφη και πιο νέα» μουρμούρισε η Μελίνα στη φίλη της τη Βίλμα, που καθόταν δίπλα της.

«Θα ’βαλε καμιά παλιά για να φαίνεται καλύτερη» απάντησε η Βίλμα.

Ένας συμμαθητής τους που καθόταν μπροστά τους άκουσε το σχόλιο των κοριτσιών και χαμογέλασε.

«Ε, τη θάψατε τη γυναίκα» γύρισε και τους είπε σιγανά. Αυτές έσκυψαν και ξέσπασαν σε ένα πνιχτό γέλιο προσέχοντας να μην τις δει η καθηγήτρια που συνόδευε τους μαθητές στην εκδήλωση.

Λίγες θέσεις πιο πίσω ο Άρης έβαζε τα δυνατά του να παρακολουθήσει τη συζήτηση, αλλά ο νους του ήτα-νε αλλού. Τι είχε γίνει ο Κωνσταντίνος; Πριν ξεκινήσει η συνάντηση με τη συγγραφέα στο πατάρι του βιβλιο-πωλείου, τα παιδιά είχανε σκορπιστεί παντού και χά-ζευαν τα απλωμένα στους πάγκους βιβλία. Οι δύο συ-νοδοί καθηγήτριες κοίταζαν μαζί με τους μαθητές τους τα βιβλία, συζητώντας και ξεχωρίζοντας κάποια που ήθελαν να αγοράσουν. Ο Άρης με τον Κωνσταντίνο εί-χανε σταθεί μπροστά από τα λογοτεχνικά βιβλία για εφήβους. Ο Κωνσταντίνος λάτρευε τη λογοτεχνία και είχε κολλήσει. Όμως ο Άρης ήθελε να δει και κάποια βι-βλία αστρονομίας που τον ενδιέφεραν πολύ.

«Πάω δίπλα» είπε στον Κωνσταντίνο.

Όλοι είχαν κάνει πηγαδάκια και συζητούσαν για τα βιβλία, όταν ο υπεύθυνος του εκδοτικού οίκου πλησία-σε τους καθηγητές.

«Μπορούμε, αν θέλετε, να αρχίσουμε. Η συνάντηση με τη συγγραφέα θα γίνει επάνω, στο πατάρι».

«Εντάξει» είπε η κυρία Μητροπούλου, η καθηγή-τρια της δευτέρας. «Παιδιά, ανεβαίνουμε απάνω σιγά σιγά».

Στη σκάλα, ο Άρης κοντοστάθηκε και κοίταξε γύρω του για να δει τον Κωνσταντίνο. Δε φαινόταν πουθενά.

«Ανεβαίνουμε, ανεβαίνουμε» είπε ανυπόμονα η κυ-ρία Μητροπούλου στον Άρη που καθυστέρουσε.

«Περιμένω τον Κωνσταντίνο» είπε εκείνος.

«Ανέβα τώρα, μην καθυστερείς τους άλλους. Θα

ῥθει κι ο Κωνσταντίνος» του απάντησε η καθηγήτριά του.

Όταν ο Άρης ανέβηκε στο πατάρι, έκατσε σε μια καρέκλα κι έβαλε το μπουφάν του στη διπλανή θέση.

«Εδώ κάθεται ο Κωνσταντίνος» είπε στον Τάκη, έναν συμμαθητή του που πήγε να καθίσει. Με την άκρη του ματιού του είδε πως η Μαρία που ήταν πίσω του τον άκουσε.

«Εγώ θα κάτσω εδώ» είπε και σπρώχνοντας τον συμμαθητή της πέρασε μπροστά από τον Άρη κι έκατσε δίπλα στη θέση που προοριζόταν για τον Κωνσταντίνο.

«Σιγά, με σκότωσες» της είπε ο Τάκης κι έψαξε να κάτσει αλλού. *Μάλιστα, εντελώς τυχαία θα κάτσει δίπλα στον Κωνσταντίνο*, σκέφτηκε ο Άρης. *Καλά του λέω εγώ πως αυτή ενδιαφέρεται, αλλά αυτός ο χαζός είδηση δεν παίρνει.*

Τα παιδιά είχαν καθίσει όλα και η κυρία Μητροπούλου στάθηκε μπροστά τους και παρουσίασε τη συγγραφέα. *Μα τι κάνει ο Κωνσταντίνος;* σκέφτηκε ο Άρης. Είδε τη Μαρία που κοίταζε κι αυτή ανυπόμονα προς τη σκάλα.

Η συγγραφέας άρχισε να μιλάει.

«Το αστυνομικό μυθιστόρημα έχει μια δική του τεχνική. Να τα πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Πώς ξεκινάει ένα αστυνομικό μυθιστόρημα;

»Μα είναι απλό. Με ένα μυστήριο! Συμβαίνει κάτι το απροσδόκητο, κάτι ανεξήγητο, ένα αίνιγμα που γυρεύει τη λύση του!»

Πού στο καλό έχει πάει; αναρωτιόταν ο Άρης νευριασμένος με την απουσία του φίλου του. Τόσο πια απορροφήθηκε από τα λογοτεχνικά βιβλία! Ήτανε πραγματικά περίεργο όλο αυτό, γιατί ο Κωνσταντίνος αγαπούσε πολύ τα αστυνομικά μυθιστορήματα και μαζί με τον Άρη είχαν ετοιμάσει μια σειρά από ερωτήσεις. Τώρα όμως ο Άρης είχε τσαντιστεί με τον φίλο του και δεν είχε καμία διάθεση να μιλήσει. Τα παιδιά συνέχισαν να κάνουν ερωτήσεις, ο πάγος είχε σπάσει, πολλές φορές οι απαντήσεις που έδινε η συγγραφέας έκαναν το ακροατήριο να ξεσπάει σε γέλια. Οι καθηγήτριες είχαν χαλαρώσει βλέποντας πόσο καλά αντιδρούσαν οι μαθητές τους σε αυτή τη συνάντηση.

Ο Άρης όμως δε συμμετείχε καθόλου σε όλο αυτό. Άρχισε να ανησυχεί. Είχε αργήσει πολύ ο Κωνσταντίνος, δεν ήτανε φυσιολογικό! Κάτι συνέβαινε. Η Μαρία έσκυψε πάνω από την άδεια θέση και τον ρώτησε ψιθυριστά:

«Ο Κωνσταντίνος τι έγινε;»

Ο Άρης της έκανε μια κίνηση σαν να της έλεγε πως κι αυτός δεν είχε ιδέα. Η συνάντηση των δύο τάξεων του γυμνασίου με τη συγγραφέα έφτανε πια προς το τέλος της. Ο Άρης κοίταξε το ρολόι του. Είχε περάσει μία ώρα! Ο Κωνσταντίνος δεν είχε εμφανιστεί. Ο Άρης τώρα δεν ήξερε αν ήτανε ανήσυχος ή θυμωμένος. Έριξε μια ματιά στη Μαρία, που κι αυτή έδειχνε να μην μπορεί να σταθεί στην καρέκλα της και κοιτούσε συνέχεια στη σκάλα. *Μα τόσο πολύ μπορεί να ξεχάστηκε*

κάτω! σκέφτηκε ο Άρης, μην μπορώντας να εξηγήσει την απουσία του φίλου του. Το ακροατήριο ξεσπούσε σε γέλια! Κάποιο αστείο θα είχε πει η ομιλήτρια, το αγόρι όμως εδώ και ώρα είχε πάψει να την παρακολουθεί.

Η εκδήλωση τελείωσε, τα παιδιά σηκώνονταν σιγά σιγά.

«Όσοι έχουν βιβλία και θέλουν αφιέρωση να έρθουν από δω» είπε η κυρία Μητροπούλου. Η συγγραφέας είχε καθίσει σε ένα τραπέζι και άρχισε να υπογράφει αντίτυπα του βιβλίου της. Μια σειρά από παιδιά περίμεναν. Η Ελένη την πλησίασε, ντροπαλή πάντα.

«Κυρία, η Ελένη θέλει να γίνει συγγραφέας! Θέλει να γράφει αστυνομικές ιστορίες!» είπε ένα αγόρι που περίμενε λίγο πιο πίσω. Ακούστηκαν κάποια γελάκια. Η Ελένη κοκκίνισε.

«Πάρα πολύ ωραία!» είπε η συγγραφέας ενθαρρύνοντας το κορίτσι. «Τώρα πια την ξέρεις τη συνταγή. Ξεκινάς με ένα μυστήριο! Με κάτι που δεν μπορούμε να εξηγήσουμε! Και μη νομίζεις πως δεν μπορεί να συμβεί κάτι τέτοιο! Το απροσδόκητο караδοκει στη ζωή μας. Μπορεί να παρουσιαστεί κάθε στιγμή. Κάποια στιγμή που δεν το περιμένουμε το μυστήριο εισβάλλει στη ζωή μας και όλα αλλάζουν! Πίσω από τον τακτοποιημένο, ήρεμο, προβλέψιμο χώρο μας, το μυστήριο εμφανίζεται και ανατρέπει ό,τι ξέρουμε, όλες μας τις βεβαιότητες, η ζωή γίνεται κάτι αλλόκοτο, ανεξήγητο, ένα αίνιγμα που μας τρομάζει και μας συναρπάζει ταυτό-

χρονα. Ένα αίνιγμα που πρέπει οπωσδήποτε να λύσουμε. Γι' αυτό τα αγαπάμε τα αστυνομικά μυθιστορήματα!» Μετά από αυτή την παρένθεση η συγγραφέας υπέγραψε το βιβλίο της Ελένης, που την είχε πλησιάσει με ένα δειλό χαμόγελο.

Ο Άρης τώρα είχε πάει στην κυρία Μητροπούλου. Η Μαρία τον ακολουθούσε.

«Κυρία, ο Κωνσταντίνος εξαφανίστηκε! Τον περιμένα και δεν ήρθε απάνω. Δεν μπορώ να καταλάβω τι έγινε!»

«Τι εννοείς “εξαφανίστηκε”! Δεν μπορεί να εξαφανίστηκε. Κατέβα κάτω και ψάξε να τον βρεις» είπε η καθηγήτρια, νευριασμένη από τη συμπεριφορά του Κωνσταντίνου.

Ο Άρης δεν περίμενε να του το πει δεύτερη φορά. Όρμησε προς τη σκάλα που οδηγούσε στο ισόγειο κι έσπρωχνε τα παιδιά αγνοώντας τις διαμαρτυρίες τους. *Καλά, το τι έχει να ακούσει δεν περιγράφεται*, έλεγε μέσα του, έξαλλος με τον φίλο του. Όταν έφτασε στο ισόγειο προχώρησε αμέσως προς το βάθος, εκεί που είχαν τα λογοτεχνικά βιβλία. Ο Κωνσταντίνος δεν ήταν πουθενά! Ο Άρης δεν καταλάβαινε τίποτα! Τι είχε γίνει ο φίλος του; Πώς μπορεί κάποιος να εξαφανιστεί σε ένα βιβλιοπωλείο; Άρχισε να ψάχνει σε όλα τα τμήματα. Στο τμήμα της ξένης λογοτεχνίας, των σχολικών βοηθημάτων, της επιστήμης, ακόμα και της παιδικής λογοτεχνίας.

Άφαντος ο Κωνσταντίνος. Τώρα πια μια βαθιά ανη-

συχία κατέλαβε τον Άρη. Πώς ήταν δυνατόν να χάθηκε έτσι ο φίλος του; Έτρεξε στην καθηγήτρια. Η Μαρία τον κοίταξε με αγωνία.

«Τελειώνετε» είπε η κυρία Μητροπούλου σε κάποια παιδιά που χάζευαν ακόμα πάνω από τους πάγκους. «Ήρθαν τα πούλμαν, φεύγουμε». Τα παιδιά άρχισαν να βγαίνουν έξω. Ο Άρης την πλησίασε.

«Κυρία, ο Κωνσταντίνος Σαρόγλου δεν είναι πουθενά. Δεν τον βρίσκω. Εξαφανίστηκε».

«Μα τι θα πει “εξαφανίστηκε”, τι λες;» είπε σαστισμένη η καθηγήτρια.

«Πριν ανεβούμε απάνω για την εκδήλωση, ήταν στο τμήμα της εφηβικής λογοτεχνίας. Τον άφησα εκεί και πήγα να κοιτάξω λίγο τα βιβλία για την αστρονομία. Όταν μας είπατε να ανεβούμε στο πατάρι, ο Κωνσταντίνος δεν ήρθε μαζί μας. Τον περίμενα όλη την ώρα της εκδήλωσης!»

«Δεν ήρθε καθόλου απάνω ο Σαρόγλου;» ρώτησε ανήσυχη η κυρία Μητροπούλου. Η κυρία Παπασταμάτη, η άλλη καθηγήτρια που συνόδευε τα παιδιά, είχε πλησιάσει και άκουγε τη συζήτηση.

«Μήπως ανέβηκε και κάθισε κάπου αλλού;» ρώτησε τον Άρη.

«Δε νομίζω, κοίταξα συνέχεια τη σκάλα... Αλλά πάλι δεν ξέρω».

«Κι εγώ κοίταξα» είπε η Μαρία. «Συνέχεια. Είμαι σίγουρη πως δεν ανέβηκε».

Οι δυο καθηγήτριες κοιτάχτηκαν ανήσυχες.

«Να ρωτήσουμε τα παιδιά της δευτέρας» είπε η κυρία Μητροπούλου και στράφηκε προς τους μαθητές. «Παιδιά» ρώτησε μιλώντας δυνατά «είδε κανένας τον Σαρόγλου όταν ήμαστε στο πατάρι να κάθεται κοντά του;»

Τα παιδιά απάντησαν αρνητικά, άλλα κοιτάχτηκαν με απορία.

«Πάω στα πούλμαν, να ρωτήσω τα παιδιά που έχουν επιβιβαστεί» είπε η κυρία Παπασταμάτη και βγήκε βιαστικά. Οι κουβέντες σταμάτησαν, όλοι την κοίταζαν από τα τζάμια της βιτρίνας του βιβλιοπωλείου να μπαίνει στο πρώτο πούλμαν και να μιλάει στους μαθητές. Κατέβηκε πολύ γρήγορα και την είδαν να ανεβαίνει και στο άλλο πούλμαν, από πίσω, που είχε γεμίσει από τα παιδιά της πρώτης. Έμεινε λίγο και μετά κατέβηκε. Επέστρεψε στο βιβλιοπωλείο αναστατωμένη.

«Κανείς δεν τον είδε» είπε φανερά αγχωμένη. Η κυρία Μητροπούλου έμοιαζε έτοιμη να καταρρεύσει! Ήταν η υπεύθυνη καθηγήτρια για την εκδήλωση.

«Τι μπορεί να συνέβη;» είπε σαν να μιλούσε στον εαυτό της. «Να ψάξουμε στο βιβλιοπωλείο».

«Έψαξα» είπε ο Άρης.

«Να ψάξουμε πάλι».

Εκείνη την ώρα πλησίασε ο υπεύθυνος δημοσίων σχέσεων του εκδοτικού οίκου.

«Συμβαίνει τίποτα;» είπε βλέποντας τις δύο καθηγήτριες αναστατωμένες.

«Εξαφανίστηκε ένα παιδί της δευτέρας» απάντησε η κυρία Μητροπούλου.

Ο νεαρός άντρας την κοίταξε απορημένος.

«Είστε σίγουροι πως είχε έρθει μαζί σας;»

«Μαζί ήμαστε» πετάχτηκε ο Άρης. «Κοιτάζαμε τα βιβλία. Κάποια στιγμή χωρίσαμε, κι ύστερα δεν τον ξαναείδα. Ανέβηκα επάνω, του κράτησα θέση αλλά δεν ήρθε».

«Τα παιδιά τον είχαν δει κάτω να κοιτάει τα βιβλία, αλλά μετά κανένας δεν τον είδε να ανεβαίνει» συμπλήρωσε η καθηγήτρια.

«Να ψάξουμε παντού στο βιβλιοπωλείο, ποιος ξέρει, ίσως ζαλίστηκε κι έχει πέσει πουθενά» είπε ο υπεύθυνος του εκδοτικού οίκου. Το ύφος του έδειχνε πως δεν πίστευε κάτι τόσο απίθανο, η κυρία Μητροπούλου όμως μέσα στην αγωνία της αρπάχτηκε από τα λόγια του.

«Ναι, ναι, να ψάξουμε. Δεν μπορεί, κάπου εδώ θα είναι» είπε.

«Να ρωτήσουμε και τους υπαλλήλους. Μήπως πρόσεξαν κάτι» πρόσθεσε ο υπεύθυνος και στράφηκε προς έναν πωλητή. Δεν είχε δει τίποτα. Τους ρώτησαν όλους. Κανένας δεν είχε την παραμικρή πληροφορία. Μετά, μεθοδικά, ανοίγοντας ακόμα και κλεισμένες αποθήκες, έψαξαν όλο τον χώρο. Ο Κωνσταντίνος παρέμενε άφαντος. Η κυρία Παπασταμάτη είχε πει στους οδηγούς των πούλμαν να περιμένουν, και επέβλεπε την επιβίβαση των παιδιών. Έμεινε στο πεζοδρόμιο μέχρι να επιβιβαστούν όλοι οι μαθητές. Ο Άρης και η Μαρία ακο-

λουθούσαν την κυρία Μητροπούλου. Η αγωνία τους για τον φίλο τους είχε κορυφωθεί. Όταν πια τελείωσαν την έρευνά τους χωρίς να έχουν βρει τίποτα, ανέβηκαν στο ισόγειο.

Εκείνη τη στιγμή έμπαινε στο βιβλιοπωλείο μια νεαρή κοπέλα φορτωμένη με καφέδες και σάντουιτς. Προφανώς ήτανε κάποια πωλήτρια που είχε βγει να φέρει κολατσιό για όλους. Ο υπεύθυνος του εκδοτικού οίκου έτρεξε κοντά της.

«Άννα, μήπως είδες ένα αγόρι... Πώς ήτανε;» διέκοψε τη φράση του απευθυνόμενος προς τον Άρη.

«Φορούσε κόκκινο μπουφάν» είπε αυτός.

«Μήπως είδες ένα αγόρι με κόκκινο μπουφάν που κοίταζε τα βιβλία;»

Η κοπέλα σκέφτηκε λίγο.

«Ναι... Τώρα που το λέτε... Τα άλλα παιδιά είχαν ανέβει και αυτός χάζεψε ακόμα στα λογοτεχνικά. Φαντάστηκα πως δεν ήτανε μαζί σας, γιατί κάποια στιγμή βγήκε έξω» συμπλήρωσε η κοπέλα.

«Βγήκε έξω;» αναφώνησε έκπληκτη η κυρία Μητροπούλου.

«Τον είδες να ξαναμπαίνει;» ρώτησε ο εκπρόσωπος του οίκου.

«Δεν ξέρω... νομίζω πως όχι».

«Βγήκε έξω; Τι βγήκε να κάνει;» αναρωτήθηκε φωναχτά ο Άρης.

«Πρέπει να ειδοποιήσουμε τους γονείς του, τον γυμνασιάρχη, την αστυνομία...» είπε η κυρία Μητροπού-

λου έτοιμη να λιποθυμήσει. «Πήγαινε εσύ στα πούλμαν με τα παιδιά» πρόσθεσε γυρνώντας προς την Παπασταμάτη, που είχε τελειώσει με την επιβίβαση και είχε ξαναμπίε στο βιβλιοπωλείο. Ύστερα στράφηκε στον Άρη. «Πήγαινε κι εσύ» του είπε. Ο Άρης όμως αντέδρασε.

«Θέλω να μείνω. Πρέπει να μάθω τι συνέβη. Θέλω να μιλήσω με τους γονείς του κι εγώ. Είναι φίλοι των γονιών μου».

«Καλά. Μείνε. Ίσως να μπορέσεις να μας βοηθήσεις κιόλας, ίσως να μπορείς να μας δώσεις χρήσιμες πληροφορίες για τον Κωνσταντίνο» είπε η κυρία Μητροπούλου.

«Να μείνω κι εγώ» πετάχτηκε η Μαρία, έτοιμη να βάλει τα κλάματα. «Σας παρακαλώ, κυρία Μητροπούλου, να μείνω κι εγώ».

«Όχι. Εσύ να πας στο πούλμαν και να γυρίσεις στο σχολείο σου» είπε η καθηγήτρια μιλώντας με έναν τόνο που δε σήκωνε αντίρρηση. Η Μαρία κοίταξε απελπισμένη τον Άρη χωρίς πια να μπορεί να κρύψει τα αισθήματά της για τον Κωνσταντίνο.

«Θα σου τηλεφωνήσω μόλις έχω νέα» την καθησύχασε αυτός.

«Σε παρακαλώ, μην το ξεχάσεις...» είπε το κορίτσι και βγήκε από το βιβλιοπωλείο.

Η κυρία Μητροπούλου κοίταξε σαν χαμένη γύρω της και έβγαλε το κινητό της από την τσάντα της. «Να τηλεφωνήσουμε σπίτι του» είπε «μήπως πήγε εκεί ή μήπως ξέρουν τίποτα. Αν οι γονείς του δεν είχαν επικοι-

νωνία μαζί του, πρέπει να πάρουμε αμέσως την αστυνομία». Η γυναίκα, απελπισμένη, στράφηκε στον Άρη. «Για σκέψου λίγο, αγόρι μου, πού μπορεί να πήγε ο Κωνσταντίνος; Δε γίνεται να σηκώθηκε και να έφυγε έτσι στα καλά καθούμενα! Σκέψου!»

Η κυρία Μητροπούλου κοίταζε τον Άρη ικετευτικά σαν να γύρευε από αυτόν τη λύση.

«Δεν ξέρω, κυρία» είπε ο Άρης έτοιμος κι αυτός να βάλει τα κλάματα. «Δεν μπορώ να σκεφτώ τίποτα. Κι εγώ ανησυχώ! Είναι μυστήριο! Ο Κωνσταντίνος δε θα έφευγε ποτέ μα ποτέ έτσι, χωρίς να μας ειδοποιήσει. Δεν είναι τέτοιο παιδί. Εμένα τουλάχιστον θα μου έλεγε πού πάει».

«Το ξέρω πως δεν είναι τέτοιο παιδί» μουρμούρισε η καθηγήτριά τους. «Έχεις το τηλέφωνο του σπιτιού του;» ρώτησε τον Άρη.

Αμέσως το παιδί άρχισε να της λέει τα νούμερα ενώ εκείνη σχημάτιζε τον αριθμό στο κινητό της. Λίγα δευτερόλεπτα μετά η καθηγήτρια, σε πολύ δύσκολη θέση, άρχισε να εξηγεί σε κάποιον τι είχε συμβεί. Όταν το έκλεισε, στράφηκε στους άλλους.

«Οι γονείς του είναι σπίτι. Δεν είχαν καμία επικοινωνία με τον Κωνσταντίνο. Ανησύχησαν πολύ. Έρχονται εδώ. Πρέπει να ειδοποιήσουμε την αστυνομία. Αυτό είπαν κι εκείνοι».

Ο υπεύθυνος του εκδοτικού οίκου πήγε προς το γκισέ για να τηλεφωνήσει. Ο Άρης, η κυρία Μητροπούλου και κάποιοι υπάλληλοι του βιβλιοπωλείου τον άκουσαν

να μιλάει στην αστυνομία. Όταν έκλεισε το τηλέφωνο, πλησίασε το παιδί και την καθηγήτρια.

«Έρχονται» τους είπε.

Μια αμήχανη, βαριά και σιωπηλή αναμονή άρχισε. Ο Άρης ένωσε ξαφνικά να τον κυριεύει μια αγωνία που δύσκολα μπορούσε να ελέγξει. Προσπαθούσε να βρει μια εξήγηση σε αυτά που συνέβαιναν. Τον έπνιγαν τα αναπάντητα ερωτήματα. Τι μπορεί να έγινε ο Κωνσταντίνος; Γιατί βγήκε έξω; Και πού πήγε; Τι ήταν αυτό που τον έκανε να φύγει από το βιβλιοπωλείο; Γιατί δεν είπε τίποτα σε κανέναν; Γιατί δεν είπε τίποτα σε αυτόν; Δεν ήταν συμμαθητής του και ο καλύτερός του φίλος; Τι στο καλό ήτανε όλα αυτά τα μυστήρια;